

NIEPRZYTOMNY (8) *ai*

W pisowni łącznej (4), w rozłącznej (4).

Teksty nie oznaczają é oraz ó; e prawdopodobnie jasne (tak w nie-).

sg m N nieprzytomny (5). ◇ A nieprzytomn(e)go (1). ◇ f A nieprzytomną (1). ◇ pl D nieprzytomnym (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w. (z Cn) s.v. przytomny.

Nieobecny; absens PolAnt, Vulg, Calep, Cn (8) : Euzebiusz z Arryanmi innemi/ námowił ná to Cefarzá [...] áby tákże Athánázego choćiałz nie przytomnego/ potępił. SkarŻyw 391; Calep 10a.

W przeciwstawieniu: »nieprzytomny ... przytomny« (4): Przepowiedziałem y wprzod mówię iáko przytomny po wtore/ y nie przytomny teraz [choćiałem tá m nie iest WujNT] piżę ktorzy wprzod zgrzeżyli [...] iż iesli przyidę znowu nie zfolguię. BudNT 2.Cor 13/2, 2.Cor 13/10; CzechRozm 133v; WujNT 1.Cor 5/3.

Wyrażenie: »nieprzytomny ciałem« = absens corpore Vulg (2): Ia isćie ácz nieprzytomny ciałem [ączem nie iest obecnym wedle ciałá Leop]/ ále duchem przytomny/ iużem iáko przytomny ofądził WujNT 1.Cor 5/3, s. 588.

a. *W funkcji rzeczownika (1) :*

W przeciwstawieniu: »przytomny ... nieprzytomny« (1): Bo to cóś ty ku vtwierdzeniu rzeczy íwey przydał/ iż onych oblicżnych y przytomnych wzywano [...] A częgo nie przytomnym y iuż nie będącym nie dżiałano CzechRozm 193.

Synonimy, niebytny, nieobecny, nieoblicżny.

Cf PRZYTOMNY